

[Lenger]

grænsede, og at godkendelser skal kunne ændres løbende, alt efter forureningstilstanden og den teknologiske udvikling. Ministeren derimod foreslår kun, at der kan ændres, hvis der er problemer med egenkontrollen. Det indebærer, så vidt vi kan se, at der overhovedet ikke røres ved de virksomheder, der er etableret inden 1974, og hvor der ikke har været anledning til nye ansøgninger siden da, altså de mange, som stadig har gamle landvæsenkommissionsgodkendelser.

Ganske vist indeholder den nuværende § 44, stk. 4, en bestemmelse om, at godkendelser kan tidsbegrænses, men for det første er det ikke vores indtryk, at bestemmelsen bruges i noget større omfang, og for det andet indrømmer regeringen jo selv i bemærkningerne, at den er utilstrækkelig.

Men så hedder det videre, at praksis er tidsbegrænset godkendelser, når der udledes miljøfarlige stoffer. Her vil jeg gerne spørge: hvordan definerer ministeren egentlig det? Hvor mange af den slags tilladelser er der, og hvis det allerede er praksis for nogle, hvorfor så egentlig ikke også gøre det til regel?

Hensigten med § 56 er angiveligt at pålægge tilsynsmyndigheden at udarbejde tilsynsprogrammer. Det er godt, men så hedder det – ikke helt ordret, men i min fortolkning – at de skal unddrages offentlighedens kontrol for ikke at forebygge virkningen af uanmeldte besøg. Det synes vi er en meget, meget dårlig undskyldning. Praksis viser faktisk, at den væsentligste miljøkontrol i dag netop er den, som offentligheden, ofte under store vanskeligheder, udøver over for virksomhederne. Hvis man allerede forlods i programmerne skriver tidspunkterne for kontrollen, er overraskelsen jo også under alle omstændigheder gået fløjten, i hvert fald hvad angår de mange kommuner, hvor det kun er over for almindelige mennesker, man holder tæt med sine fortrolige oplysninger.

Vi mener ikke, at det er tilstrækkeligt at spise offentligheden og pressen af med et sammendrag eller beretninger, og det er i øvrigt uklart, om det er noget, som man vil opfordre kommunerne til at lave, eller det skal være et direkte krav.

Om affaldsafgiften vil jeg sige, at vi mener, den er for lav. Vi har selv været med til at foreslå 100 kr. pr. ton mod regeringens 40 kr., og som også andre har været inde på,

står der heller ikke noget om, hvad provenuet skal bruges til. Det gjorde der trods alt i den første udgave af ministerens forslag; dér skulle det anvendes på miljøområdet.

Jeg vil ligesom andre spørge, om det skal betyde, at pengene bare skal gå ned i finansministerens kasse. Vi mener, at de skal bruges på genanvendelsesområdet, for en stor dels vedkommende via kommunerne til opbygning af genanvendelsessystemet og ellers til forskning og den slags.

Og så gælder afgiften i øvrigt kun i de tilfælde, hvor affald køres til et forbrændingsanlæg eller en losseplads, som allerede modtager kommunalt affald. De erhvervsvirksomheder, som ikke er underlagt den kommunale anvisning, vil være stærkt fristede til at køre affaldet til andre og dårligere lossepladser. Hvor mange lossepladser kommer i øvrigt med i ordningen? Det synes vi vil være interessant at få oplyst, fordi hensigten også kan modvirkes ved, at der jo er etableringsudgifter, for at en losseplads overhovedet kan komme med.

Hvis jeg skal sammenfatte vores holdning til ministerens lovforslag, vil jeg sige, at vi er skeptiske.

Hvad angår lovforslag nr. L 177, synes vi, at det er et ganske udmærket forslag – om end ikke helt venstresocialistisk, så dog både godt og rimeligt gennemarbejdet. Vi synes, det er godt, at man forsøger at fjerne afvejningsprincippet mellem miljøet og virksomhedsøkonomien, sådan at det kun er miljøhensynet, der står i selve formålsparagraffen. Men det fjerner naturligvis ikke den faktiske afvejning i virkelighedens verden; den vil altid være der. Vi har selv sammen med SF været med til at foreslå i lovforslag nr. L 52, at man i stedet krævede, at miljømyndighederne altid skulle redegøre for, hvad det er for en afvejning, man har foretaget. Det synes vi fortsat er bedre, fordi det lægger op til en offentlig indsigt i afvejningen, som jo altid foregår alligevel.

Det er også godt, at myndighederne efter lovforslaget kan gå ind med påbud, så snart der er tale om en overskridelse, i modsætning til nu, hvor der skal være tale om en væsentlig overskridelse. Og hvad angår miljøankenævnet, kan vi også godt gå med til de ændringer, som foreslås på det punkt. Det har aldrig været vores kop te.